

Hmm? Pro koho si to napsal?

Pro nikoho pro ni Pro dívku ze snů. Viděl jsem ji, plakala, kdy ž se lidé trápili. Někdo se mě zeptal, jak se jmenuje. Já jsem odpověděl Alanis, a víš co si myslím? Že je to anděl...

Nevíme o nich dokud mezi námi jsou. Těžce se píše dopis na rozl oučenou. Den ode dne přežíváme jsme hluchí a slepí, proplouváme k oloběhem pod nohama střepy. Berem válku za . svou pravdu svoje lži stavíme hradbu která nás brání vydržet až do svítání. S prv ním paprskem raním schováme se do tvých dlaní, ty nás stejně ne uchrání. Denní světlo silnou zbraní. Ani dlaně neuchrání, když u ž ve dne nemám stání, co se stalo nemám zdání, žili jenom pro z klamání. Úžasní a nespoutáni, skuteční a nespoutaní, pní tvoje tajné přání. Nezkrotní, je nezastavíš! Podle vůle nepostavíš, s vé představě neuvěříš. Dokud si je nepředstavíš tak je asi neuv idíš. Důležité jestli věříš zvládneš to když nesoutěžíš. Přemýš lej vždyť spížky pomohou nést kříž.

Jsem tvůj anděl strážný, jsem tvoje tíseň, jsem poslední tón, k dyž dohraje píseň. Aby ses mi líbila, nemusíš bejt miss, pro mě pořád anděl, moje malá Alanis!

Probudim se, v pokoji šero, jsem celej zpocenej a otírám si čel o. Zdál se mi sen, na všechno se zapomnělo, moje tělo odletělo a kam to už nevědělo. Ještě jsem spal, když za mnou přišel, ani se nezul a v tu chvíli jsem věděl, kdo jinej to moh bejt, než můj strážný anděl. Kdo jinej to moh bejt, než-li ty. Snažím se spát dál, jenže oslní mě záře, otevřel jsem oči, kouknul do tvo jí tváře. Uviděl v ní tebe, slyšel jsem nářek, asi ještě spíš... Ležíš, nevíš netušíš! Poznal jsem tvůj hlas, i když je to nějak ý čas co jsem naposled viděl tebe, i když jsem ospalý vím že to není sen, rozeznal jsem tebe. Ty jsi moje princezna, Alanis.

Jak přilétla odletěla, kde se vzala tu se vzala, oddělila obě t ěla, taky srdce duše duší, srdcem píšu klišé, hlavně duše tuší, srdce buší, jenom tiše prudce. Vzlyká, pláče, usíná. Ty si moj e jediná, hladká, sladká, nevinná. Taky už si vzpomíná, kdo je moje příčina. Taky už sis vzpomněla? Teď mi dovol snít. Nezapom eň na nás dva moje malá Alanis. Když jdu v noci spát, tak pozor uju hvězdy. Prstama si mezi řádky spojuj ze slov navždy, a ze s lov zase hvězdy, jen tam tě můžu spatřit, jen tam tě můžu vidět a čekat jestli přijdeš. Tohle je celej můj příběh, čekání na n ěco o čem nevím jestli přijde. Probřečená noc a další smutný tý den a další temný den. Čekám jestli zůstaneš a splníš mi můj se n.